Р Е Ш Е Н И Е
№ 44655

гр. София, 13.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 30.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова
ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева
Адриан Янев

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11875** по описа за **2026** година докладвано от съдия Евгения Баева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по жалбата на Агенция пътна инфраструктура, срещу Решение № 2338/24.06.2026 година, постановено по НАХД № 6525/2025 година по описа на Районен съд - София.
Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно като постановено при неправилно приложение на материалния закон. Твърди, че въззивният съд неправилно е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди, че електронният фиш съдържа всички реквизити. Моли съда да постанови решение, с което да отмени атакуваното решение и вместо него да постанови друго, с което да потвърди електронния фиш.
В съдебно заседание касаторът, чрез процесуален представител, поддържа жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност, при оставяне на решението в сила, прави възражение за прекомерност на изплатеното от ответника адвокатско възнаграждение.
Ответникът не изпраща представител. В писмен отговор от 25.09.2026 година излага подробните си съображения за неоснователност на касационната жалба. Моли съда да постанови решение, с което да остави в сила обжалваното решение.
Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.
Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на

страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:
Производството пред районния съд е образувано по жалба на „Кей Джи Рентакар“ ЕООД със седалище и адрес на управление [населено място], срещу Електронен фиш № [ЕГН] на Агенция пътна инфраструктура, с който на търговеца е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лева, на основание чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата затова, че на 02.03.2022 година, не е заплатил дължимата пътна такса за движение на товарен автомобил с регистрационен [рег.номер на МПС] по път А-6 километър 60+705, включен в обхвата на платената пътна мрежа.
С Решение № 2338/24.06.2026 година, постановено по НАХД № 6525/2025 година по описа на Районен съд – София, електронният фиш е отменен. За да постанови този резултат въззивният съд е приел, че в електронния фиш не са изложени фактически установявания относно дължимата пътна такса, респ. каква такса е заплатена.
Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс, приложим по препращане от чл. 63в от ЗАНН.
Настоящият състав намира, че решението е правилно като краен резултат, поради което следва да се остави в сила.
В редакцията си към датата на извършване на нарушението, разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от Закона за движението по пътищата не предвижда възможност за налагане на имуществена санкция за нарушението по чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата с електронен фиш.
Разпоредбата е изменена с ДВ бр. 13/2024 година, в сила от 13.02.2024 година, като считано от тази дата нарушенията по чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата се наказват с електронен фиш.
С оглед на изложеното настоящият състав намира, че електронният фиш е издаден при допуснато съществено процесуално нарушение, основание за отмяната му.
За прецизност на изложението съдът излага и следните мотиви :
Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 година относно подробните задължения на доставчиците на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, минималното съдържание на заявлението за област на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, електронните интерфейси, изискванията за съставните елементи на оперативната съвместимост и за отмяна на Решение 2009/750/ЕО (Регламент 2020/204) задължава доставчиците на Европейската услуга за електронно пътно таксуване (ЕУЕПТ) да информират незабавно ползвателите на ЕУЕПТ за всеки случай на недекларирана пътна такса във връзка с неговата сметка и предлагат възможност за отстраняване на нередността преди предприемането на принудителни мерки, когато такава е предвидена съгласно националното законодателство. Регламентът е приложим от 19.10.2021 година.
Анализът на цитираната разпоредба налага извод, че задължението за уведомяване и даването на възможност за отстраняване на нередността, преди предприемане на принудителни мерки е допустима възможност, когато е предвидена в националното законодателство. Т.е. всяка държава членка взема самостоятелно решение дали да въведе този механизъм.
Република Б. не е въвела с националното си законодателство механизма по чл. 2, § 7 от Регламент 2020/204, тъй като въведената с разпоредбата на чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата компенсаторна такса не е възможност за отстраняване на нередността, а представлява тип санкция, заменяща санкцията по чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата.
С оглед на горното настоящата съдебна инстанция не споделя извода на въззивния съд, че в хода

на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, поради неспазване на механизма по чл. 2, § 7 от Регламент 2020/204.
Отделно от това настоящият съдебен състав намира, че определената в разпоредбата на чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата санкция в абсолютен размер нарушава правото на защита на наказаното лице, тъй като лишава и административнонаказващия орган и съда от възможност да определят наказание при спазване на критериите по чл. 12 от ЗАНН.
Решение по съединени дела C-497/15 и C-498/15 от 22.03.2017 година на Съда на Европейския съюз, както и Решение по дело C-61/23 от 21.11.2024 година на Съда на Европейския съюз дава тълкуването, че чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27.09.2011 година трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на компенсаторна такса с фиксиран размер.
Ответникът не е претендирал разноски, поради което такива не се присъждат.
По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2338/24.06.2026 година, постановено по НАХД № 6525/2025 година по описа на Районен съд – София.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1. 2.